శైలజామిత్ర

మంచు బొమ్మలు

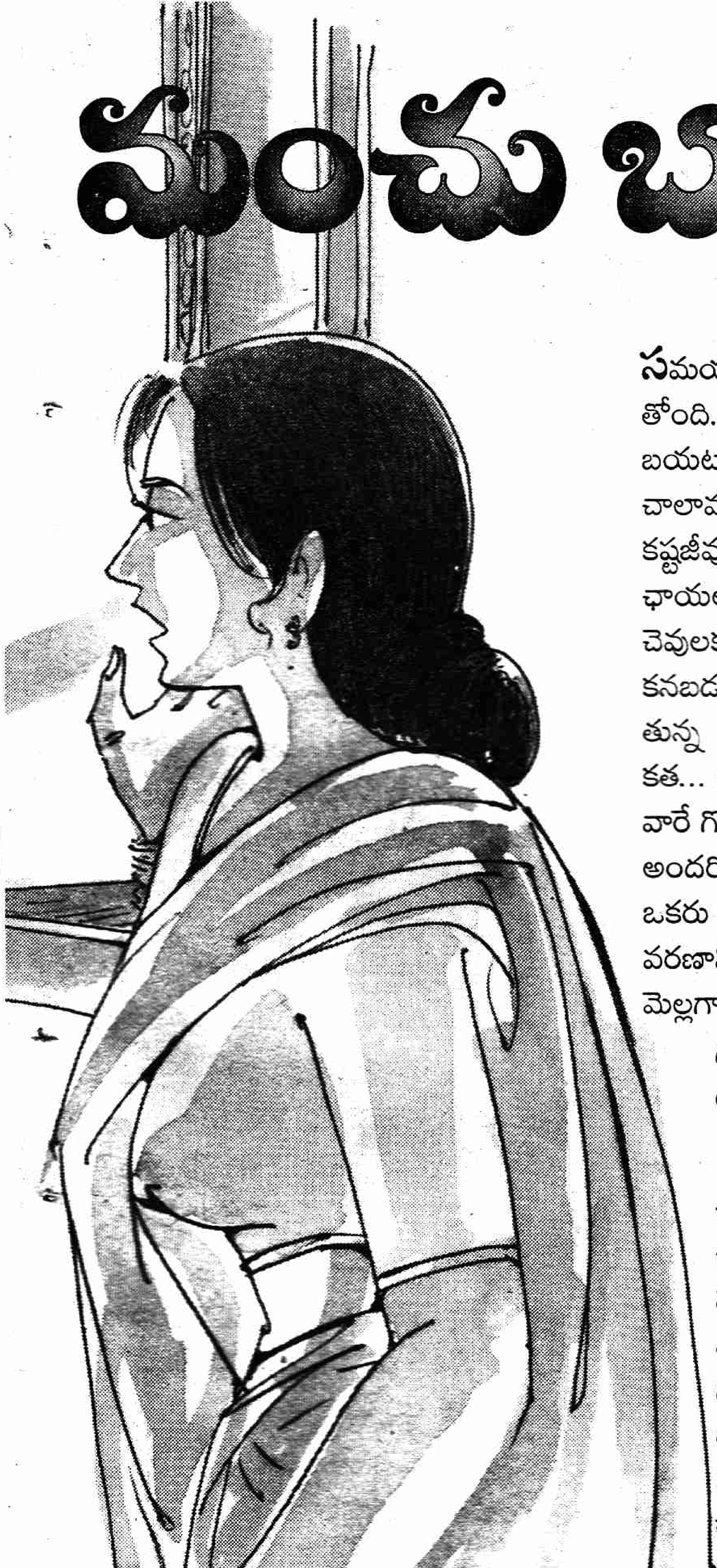

సమయం సాయంత్రం ఆరుగంటలు దాటుతోంది. చలికాలం కావటం వల్లనేమో అపుడే బయటంతా చీకట్లు ముసురుకుంటున్నాయి. చాలావరకూ ఇళ్లకు చేరిపోయారు. అక్కడక్కడా కష్టజీవులు తప్ప ఎవరూ వస్తున్న, నడుస్తున్న ఛాయలు కనబడటంలేదు. ఒంటికి స్వెట్టర్, చెవులకు మఫ్లర్ లేని మనుషులు అక్కడక్కడా కనబడుతున్నారు. దారిలో వస్తున్న వాళ్లూ, వెళుతున్న వాళ్లూ... అందరిలో ఏదో ఒక ప్రత్యేకత... ఒక్కొక్కరూ ఒక్కోరకం. కొందరు వారిలో వారే గొణుక్కుంటూ, మరికొందరు పక్కవారితో అందరికీ వినిపించేలా అరిచి మాట్లాడుతూ, ఒకరు పరుగులాంటి నడకతో, మరొకరు వాతావరణాన్ని విస్మయంగా, తన్మయంగా గమనిస్తూ మెల్లగా... ఇలా ఒక్కో మనస్తత్వం, అలవాట్లూ గమనిస్తూంటే మాత్రం ప్రతీదీ కొత్తగా అనిపిస్తోంది...

ఇవన్నీ గమనిస్తున్న సీతకు తన చిన్నతనం గుర్తొచ్చింది... ఇలాంటి చలికాలం రావడంతోటే అమ్మ ఒడిలో మరీ దగ్గరగా అమ్మ చేతుల మధ్య చేరి ఎంతటి చలినైనా జయించగల ధైర్యం గుండెల్లో వుండేది. నిద్రపోయేముందు దగ్గరగా వచ్చి మెడదాకా దుప్పటి కప్పి, నుదుటిపై ఇచ్చే ముద్దుతో జీవితమంతా రాత్రి అయితే ఎంత బావుండునో అనిపించేది... నిద్రలేచీ లేవగానే కుంపటి ముందు కూర్చున్న అమ్మ ఒడిలోనే

కాస్సేపు కూర్చుంటే అక్కడున్న వెచ్చదనాన్ని చేతులతో పట్టి చెంపలకు, కడుపుభాగానికీ అందిస్తున్న అమ్మ ఒడిలో ప్రపంచమంతా వుందేమో అనిపించేది. ఇవన్నీ గుర్తొచ్చే చలికాలం అంటే సీతకు ప్రాణం... అమ్మలోని వెచ్చదనం చలికాలం అనిపించేది.

ఇలా చిన్నతనపు తీపిగుర్తులు ఒక్క చలికాలమేమిటి? ఎండాకాలమైనా, వర్షాకాలమైనా ఏ కాలమైనా దాని ఆనందం, ఆ అనుభూతి అవన్నీ దేనికి తగ్గట్లు దానికి వుండేది. అన్ని కాలాలూ ఋతువులూ అమ్మదగ్గరే సేదతీరేవి. అలా అనుభూతులు నెమరువేసుకుంటున్న తరుణంలో ఒక్కసారిగా అమ్మగారూ... అంటున్న పనిమనిషి లక్ష్మమ్మ గొంతు వినబడింది. ఆ గొంతు వినగానే సీత ఒక్కసారిగా ఉలిక్కిపడింది. అదేంటి? లక్ష్మమ్మ ఇలా వేళకాని వేళలో అలా ఆదరాబాదరాగా వస్తూ ఏడుస్తోంది? కారణం ఏమైవుంటుందోనని సీత ఎదురుగా వెళ్లింది.

"ఏమయిందే... లక్ష్మీ...?" కాస్త హడావిడిగా అడిగింది సీత.

"ఏం చెప్పేదమ్మా? ఆ సచ్చినోడు మళ్లా తాగొచ్చి నన్నూ పిల్లల్నీ ఒకటే కొట్టిండు..." అంటూ రాగాలు మొదలుపెట్టింది.

ఇది సీతకు మామూలే. ఇలా వారానికో, పదిరోజులకో ఒకసారి భర్త కొట్టడం, ఏడుస్తూ ఇంటికి రావడం... ఇవన్నీ విని ఆమెని సీత ఓదార్చడం, కొన్నాళ్లు నేను వెళ్లనని లక్ష్మమ్మ అనడం, ఆమె బాధ చూడలేక పోలీసు కంప్లయింట్ ఇవ్వు అంటూ సీత ఆవేశపడటం, రెండురోజులు కాగానే మళ్లీ 'పాపం... మా మావ ఏం తిన్నాడో ఏమో' అని లక్ష్మమ్మ వాపోవడం... దాదాపు పదేళ్ల నుంచీ సీతకు అలవాటే. కానీ ఈ రోజు మాత్రం అలా కాకుండా రాత్రికి రాత్రే తాను వాళ్లమ్మ దగ్గరకు వెళతానని, ఇక తాను తన భర్త దగ్గరకు అసలు వెళ్లడం కుదరదనీ చెబుతోంది లక్ష్మమ్మ. ఒకవైపు కంటి మీద కొట్టాడేమో... కన్నంతా కందిపోయింది. తలపై దేనితో కొట్టాడో ఏమో... రక్తం కారుతోంది. పాపం...!! ఏం జీవితాలో ఏమో... అనుకుంటూ రక్తం కారకుండా కాస్తంత పసుపు పెట్టి, అదిమివుంచి, అక్కడే వున్న బట్టను గట్టిగా కట్టి, వేడివేడిగా 'టీ' ఇచ్చింది సీత.

నిమిష నిమిషానికీ భర్తను తిట్టి పోస్తూ... "ఆడు వుండి నాకేం పెట్టడమ్మా, వీడి జిమ్మడిపోనూ... కడుపునిండా తాగి ఓ మూల తొంగుంటే ఆడి సొమ్మేంపోతదమ్మా... రోజూ ఇదే గొడవ. తాగి లొల్లి సేసినా నేనూరుకున్నా. కానీ ఇయాల నా బిడ్డని అనరాని మాటలన్నాడమ్మా. తిప్పి నా కొడుకు అడగబోతే, ఆడ్ని కర్ర తీసుకోని కొట్టిండు. ఆడికి అడ్డంపోతే నన్ను ఎట్లంటే గట్ల తన్నిండు. చేతికి కర్ర దొరకబుచ్చుకొని ఒకటే కొట్టుడు. రోజు రోజుకు మా బస్తీలో నా ఇజ్జత్ తీస్తున్నాడమ్మా... నాకయితే బతకబుద్ధయితలే. ఇంత ఇసం తీసుకొని నేను, నా పోరగాండ్లు పోతామని అనుకుంటున్నం" అంది ఏడుస్తూ.

అదంతా విన్న సీత ఛ... ఊరుకో... అయినా నీకిదేం కొత్త కాదుగదే. వాడు కొట్టడం, నువ్వు అలగడం" అంది నవ్వుతూ...

"నిజమే... నాకయితే ఇయాల యాష్ట కొచ్చిందమ్మా.. నువ్వేమయినా అనుకో... ఇసుంటి మగడు వుంటే ఏంది? లేకుంటే ఏంది?" అంది కోపంగా లక్ష్మమ్మ.

"మరేం చెయ్యాలనుకుంటున్నావు? పోలీసు కంప్లయింట్ ఇవ్వకూడదూ..." అంది విసుగ్గా సీత.

"గా మధ్యలో ఇచ్చిన. ఆళ్ళు మస్తుతన్నిరి.

మళ్ల ఇడచబెట్టిరి. గపుడు రెండు దినాలు ఊరుకుండే. మళ్లా షురూ చేసిందు..." అంది వెక్కుతూ.

"మరి మీ అమ్మానాన్నను పిలుచుకురా. నువ్వు వెళ్లిపోతే వాడికేం? హాయిగా వుంటాడు. అలాంటి పిచ్చిపనులు చేయకు" అంది సీత ఆలోచిస్తూ.

"పోయిన నెలల గట్లే చేసినా. మా అమ్మ, బాపును కూడా గలీసు మాటలు అనిందు. ఈ పాలి వాళ్లు వస్తరని నేననుకుంటలే. ఏందో మా యమ్మకు ఒకటే పరేషాన్ వుంటదమ్మా. ఒక్క నా బతుకు గట్ల అయిందన్నట్లు" అంది కళ్ళు తుడుచుకుంటూ లక్ష్మమ్మ.

సీతకు ఏమీ తోచడంలేదు. ఇదేంటి? వీళ్ళు ఇలా... ఏం చెయ్యడానికీ పాలుపోవడం లేదు. నిజమే పాపం..!! వీళ్లకు దిక్కెవ్వరు? సరే... ఈ రాత్రికి ఇక్కడే వుండనిద్దాం. పొద్దున్నే లేస్తే అన్నీ సర్దుకుంటాయి అనుకుంటూ ఊరుకుంది.

"సరే ముందయితే అన్నం తిను. అపుడే ఎనిమిది అవుతోంది" అంది.

"నాకు ఆకలయితలేదమ్మా..." అంది దిగులుగా లక్ష్మమ్మ.

"నువ్వు కాస్సేపయ్యాక తిందువుగానిలే. ముందు పిల్లలకు పెట్టు. మీరు తినండే... మీరూ మీ అమ్మతోపాటు అలిగారా ఏంటి? ఎంత బాధ వున్నా తిండిదగ్గర చూపకూడదు. హాయిగా తినండి. కష్టపడేవాళ్లు అలా వుండకూడదు సరే నా" అంది చనువుగా సీత వాళ్లకు అన్నం పెడుతూ.

"నిన్ను పరేషాన్ చేస్తున్నమమ్మా అంది బాధనిండిన గొంతుతో లక్ష్మమ్మ.

"నేనేమయినా నీ కష్టాలను తీయలేనుకదా, విని ఓదార్చడం తప్ప" అంటూ సీత భర్త రాగానే ఎదురెళ్ళింది.

*   *   *

"ఏయ్... ఎక్కడచచ్చావే" అనే అరుపుతో ఒక్కసారిగా భయపడిన సీత "అబ్బ ఊరుకోండి ఎవరైనా వింటే..." అంది భయపడుతూ.

"నా ఇల్లు, నా ఇష్టం. నేనిష్టమొచ్చినట్లు మాట్లాడతా. అడగడానికి నువ్వెవరే..." అంటూ ముందుకు తూలి పడబోయాడు శేఖర్.

"అరె... పడిపోతారండీ... కాస్త మెల్లగా... పిల్లలు మెలకువగా వున్నారు. వాళ్లు మిమ్మల్నిలా చూస్తే ఇంకేమయినా వుందా? తాగను... తాగను... అంటూ మళ్లీ మళ్లీ ఇదే తంతు" అంది సీత కాస్త మెల్లగా.

"నేను ఇపుడు కూడా తాగలేదు. అయినా నా ఇష్టం. నా సంపాదనతోనే తాగుతాను, వేరే వాళ్లకు పంచుకుంటాను నీకేంటి? నీకు దమ్మిడీ ఆదాయంలేదు. చచ్చినట్లు ఇంట్లో పడివుండక నాకే నీతులు చెబుతావా? అంటూ చెయ్యి పైకెత్తాడు.

"మీ ఆరోగ్యం కోసమే నేను చెప్పేది. నాకేమీ మిమ్మల్ని అనాలని సరదానా ఏంటి? మీరు ముందు లోపలికి పదండి" అంది చెయ్యి పట్టుకుని నడిపిస్తూ సీత.

కడుపునిండా అన్నం తిన్నాక "ఇదిగో నిన్నే" అంటూ గద్దించాడు.

"చెప్పండి" అంది మెల్లగా.

"సాయంత్రం మీ అన్న వచ్చాడటగా"

"ఆ... అవును" అంది మెల్లగా సీత.

"ఏమంటాడు... ఏదయినా డబ్బు ఇచ్చా

డా?"

"లేదు... ఇస్తానన్నాడు"

"ఎప్పుడట? నువ్వు పోయాకనా?"

"నిన్నే... ఇక్కడ మాట్లాడుతుంటే సమాధానం చెప్పవేం?"

"మీరలా అంటూంటే నేనేమి సమాధానం చెప్పాలి?"

"చెప్పాలి. తప్పదు. లేదా నువ్వు అడగాలి".

"నాకేమీ వాళ్లిచ్చే డబ్బుమీద ఆశలేదు".

"నీకు ఆశ లేదు కానీ నాకుంది. మర్యాదగా నేనడిగిన డబ్బు ఇస్తాడా లేక నా సంగతి తేల్చుకోమంటాడా? అడిగాడు.

"అసలు డబ్బు ఇవ్వాలని రూలు ఏమయినా వుందా?" అడిగింది కాస్త హెచ్చు గొంతుకతో సీత.

"ఏంటే గొంతు లేస్తోంది? నాకు అర్జెంటుగా యాభైవేలు కావాలి. అంతే. నువ్వు ఎవర్ని అడుగుతావో నాకనవసరం" అన్నాడు కోపంగా.

"ఎవర్ని అడుగుతాను? అలా అడగడానికి బుద్ధి వుండాలి. పోయిన నెలలోనే మా వాళ్ళ దగ్గర నుండి పాతికవేలు తెచ్చాను. మళ్ళీ ఏ ముఖం పెట్టుకుని అడగాలి? అంది కాస్త చిరాగ్గానే సీత.

"ఆ ఇచ్చారు ముష్టి పాతిక వేలు. అవి ఆ రోజే అయిపోయాయి" అన్నాడు.

"అవును మరి... ఇంట్లోవున్న డబ్బ... దానికిచ్చేస్తే ఇక మనకెక్కడినుంచి వ... అంది కాస్త కటువుగానే.

"ఏంటే వాగుతున్నావు? ఎంత ధైర్యం?" అంటూ చెయ్యి లేపాడు కొట్టడానికి.

"ముందు చెయ్యి దింపండి. ఇంట్లో భార్య వుండగా మరో ఆడదాన్ని వుంచుకోవడానికి లేని కోపం ఇపుడెందుకో" అంది హేళనగా.

"నోర్మూయ్... అప్పటికేదో లక్షలకు లక్షలు తగలేసినట్లే మాట్లాడతావేం?"

"ఇప్పటివరకూ నా నగలు, పాపాయి నగలు అన్నీ కలిపితే లక్ష ఎపుడో అయివుంటుంది" అంది కూల్‌గానే సీత.

"నీకు నోరు ఎక్కువయిపోయిందే... అవును, నేను చేతగాని వాడినే. మరెందుకు పెళ్లి చేసుకున్నట్లో" అన్నాడు వెటకారంగా.

"మీకు తెలియనిదా - నేనెందుకు, ఏ పరిస్థితుల్లో మిమ్మల్ని పెళ్లి చేసుకున్నానో?"

"తెలుసు కాబట్టే నేను ఎవరితోనైనా తిరుగుతాను. మరెందుకు మీరక్కడికెళ్లేరు? అని ఆరాలు? అన్నాడు శేఖర్.

"ఆరాలు కావు. మీరు సంపాదించినవేవయినా ఎవరికైనా ఇచ్చుకోండి. అంతేగానీ అలాంటి వాళ్లందరికీ మా అన్నయ్యలు, నేనూ మా దగ్గరున్నవి ఇచ్చేయాలంటే ఎలాగ కుదురుతుంది? అనేదే నా ప్రశ్న. మీరెక్కడున్నా, మీలానే ...ండండి. అర్ధమయ్యిందా?" అంది గట్టిగా కాస్త కోపం ధ్వనించే స్వరంతో.

"ఛీ... నీతో మాట్లాడటమే ఒక తప్పు. అందుకే ఇంటికి రావాలంటేనే విసుగ్గా వుంటుంది" అంటూ పైకి లేచాడు.

"ఏంటి తాగినదంతా దిగిపోయిందా? బయలుదేరుతున్నారు? అంది వెటకారంగా సీత.

దాంతో కోపం పట్టలేక ఓ మూలగా వున్న

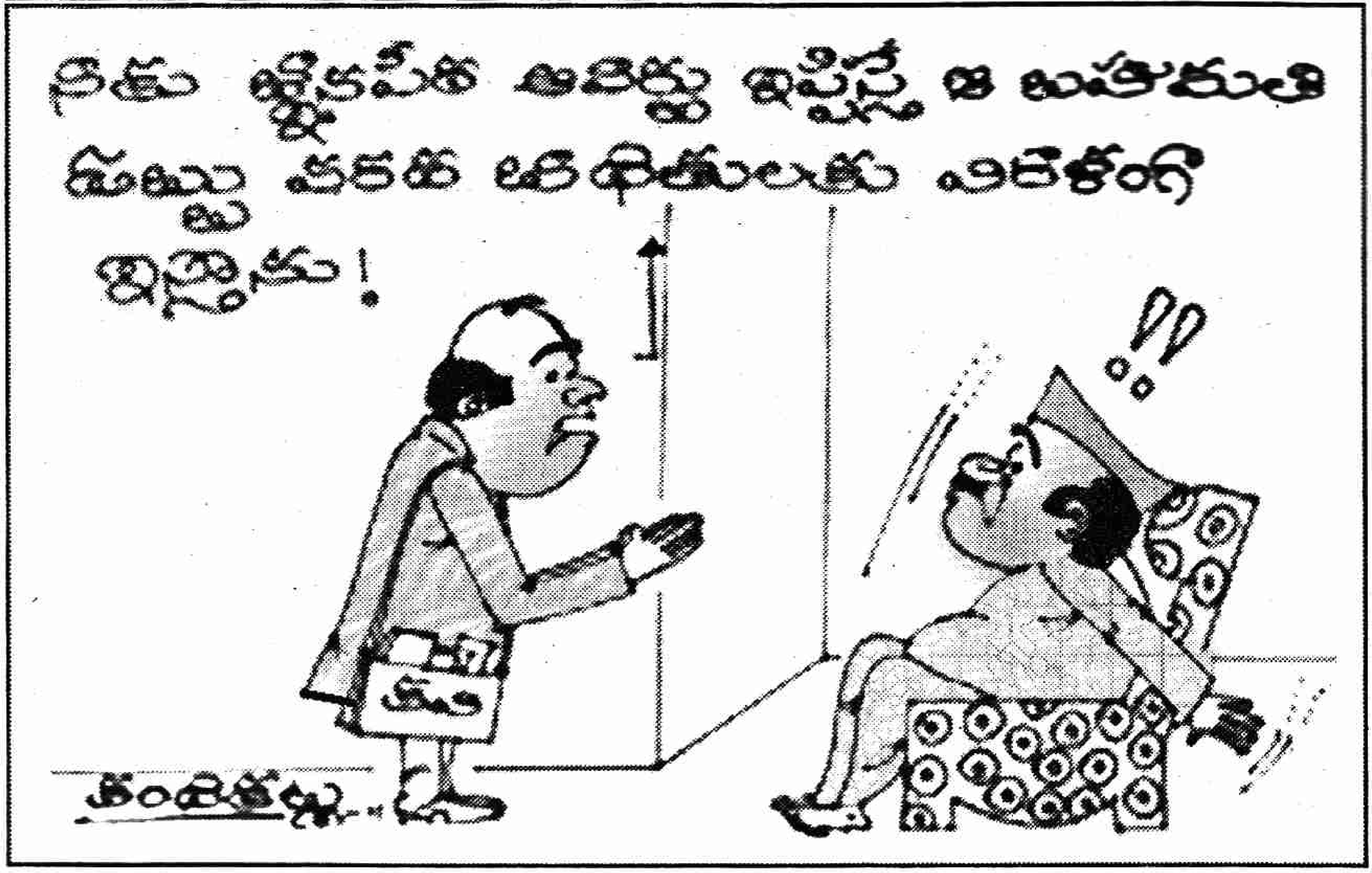

కఱ్ఱ తీసుకుని చేతికొచ్చినట్లు కొట్టి తన దారిన తాను వెళ్ళిపోయాడు శేఖర్.

ఇలాంటివెన్నో అలవాటు పడ్డ సీత కాస్సేపు ఆ దెబ్బలధాటికి తట్టుకోలేక ఏడ్చి, మౌనంగా నిద్రపోయింది.

ఇదంతా విన్న లక్ష్మమ్మ నిర్ఘాంతపోయింది. ఇదేంటి అమ్మగారు కూడా ఇలా బాధపడుతున్నారా? తన భర్త మాత్రమే తాగివచ్చి తనను హింసిస్తున్నాడనుకుంటున్న తాను ఈ రోజు ఇలా అదీ తనకు ఏమాత్రం తీసిపోకుండా... ఆశ్చర్యంగా వుంది.

ఇవన్నీ భరిస్తూ అమ్మగారు ఎందుకు బయటపడలేదు? తనలా దొంగనాకొడుకు అని తిట్టేదికాదే?... ఇంకా ఆయన, వారు అంటూ ఎంతో గౌరవంగా చెప్పేది? పాపం ఈ విషయంలో ఎంతగా నలిగిపోయుంటుందో. బయటకు ఒక్క మాటైనా ఎవ్వరికీ తెలియనిచ్చేది కాదు. తానంటే ఏదో బయటపడి ఎంతో కొంత స్వాంతన పొందేది. మరి ఇలాంటి వాళ్ళు?... ఎవరికి చెప్పుకుంటారు? పైగా ఈ అయ్యగారి కంటే తన మావే నయ్యం. తాగుడుకు బానిసై డబ్బుకోసం తనను కొడతాడే గానీ, తనను కాదని మరొకరి దగ్గరకు అస్సలు ఎల్లడు. ఎంత రాత్రయినా తనకోసమే వస్తాడు.

పెద్దింటోళ్లు ఎంత అదృష్టవంతులో అనుకునే లక్ష్మమ్మకు ఒక్కసారిగా జ్ఞానోదయం అయింది.

వేళపట్టున తినడానికి తిండి, కట్టుకునేందుకు రకరకాలయిన బట్టలు, అపుడపుడూ సినిమాలు, షికార్లు, అడపాదడపా చుట్టాలు, ఇలా చూసేవాళ్లందరికీ అలా మనమెందుకు లేమనే భావన కలిగించేలా వుంటూంటే "వచ్చే జన్మంటూ వుంటే పెద్దోల్ల ఇంట్లో పుట్టాలి" అనుకునేది.

ఒకసారి నువ్వు నన్ను వదిలి బయటకు పో అన్నపుడు "ఏయ్ లచ్చిమి! అంత మాట అనబాకే. నీకాదుంటే పైసలియ్యి, నేను మల్లొస్తా

అని బతిమాలడం... తాను పనిచేసి అలిసిపోయినపుడు వంట చేసి తినిపించడం, తాను పిల్లని కన్నపుడు రిక్షా తొక్కి వచ్చిన డబ్బుల్తో తనకో చీర, పిల్లకు బట్టలు తెచ్చి మురిసిపోవడం... ఇలా ఒక్కటేమిటి... సంఘటనలు కొన్నే అయినా మరిచిపోలేనివిగా మిగిలిపోయాయి. ఒక్క తాగుడు తప్ప మరేమీ వ్యసనం లేని తన మావ ఇక్కడ అయ్యగారికంటే ఎన్నో రెట్లు గొప్పవాడిగా తోచాడు. మంచివాడుగా కూడా అనిపించాడు. ఇలాంటి ఆలోచనలతో ఒక నిర్ణయానికొచ్చి నిశ్చింతగా నిద్రపోయింది లక్ష్మమ్మ.

సీత నిద్రలేచేసరికి ఇల్లంతా శుభ్రం చేసింది లక్ష్మమ్మ. "అరె... అపుడే పనంతా అయిపోయిందా? ఇపుడింకా అయిదు కూడా అవ్వలేదు. అపుడే లేవడం, పని పూర్తి చేయడం... అయితే రాత్రంతా నిద్ర పట్టలేదా ఏంటి? అడిగింది సీత టూత్‌బ్రష్‌పై పేస్ట్ వేసుకుంటూ.

"అమ్మగారూ..." నేను ఒకసారి ఇంటికి వెళ్లొస్తాను..." అంది మెల్లగా.

"అదేంటే అపుడే? ఇంకా పిల్లలు నిద్రలేవలేదుగా?" అంది సీత పడుకున్న ఆ పిల్లలవైపు చూపిస్తూ.

"పర్వాలేదమ్మా వాళ్ళు లేచాక వస్తారులే. లేకుంటే ఇపుడే లేపుతా" అంది నిద్రపోతున్న పిల్లలపై చెయ్యి వేస్తూ.

"వద్దులే. వాళ్లు లేచాక నేనే పంపుతాలే. ఇల్లు తెలియనంత చిన్న వాళ్లుకారుగా. కనీసం కాఫీ అయినా తాగి వెళ్లు..." అంది స్టవ్ వెలిగిస్తూ.

"వద్దమ్మా నేను మళ్ళీ వస్తాను. ఇంటి దగ్గర మా మావ ఎట్టుండాడో ఏమో? రాత్రి కూడా ఏమీ తినలే" అంది తలకిందికి దించి నేలపై బొటనవేలుతో రాస్తూ.

విషయం అర్థమైన సీత నవ్వుతూ "అయితే వెళ్లు" అని మాత్రం అనగల్గింది.

"సీతా... కాఫీ..." అంటూ అరుస్తున్న శేఖర్‌కు కాఫీ అందించింది.

"ఏమంటోంది నీ పి.యమ్. లక్ష్మమ్మ" అడిగాడు నవ్వుతూ.

"ఏమంటుంది? మాటామంతీ లేకుండా వెంటనే ఇంటికి ప్రయాణమయ్యింది అంది మరింతగా నవ్వుతూ.

"మొత్తానికి నన్ను తాగుబోతును, తిరుగుబోతునూ కూడా చేసావు. హేట్సాఫ్!" అన్నాడు శేఖర్ ఒకింత బాధను నటిస్తూ.

"నన్ను క్షమించండి. తప్పలేదు... లక్ష్మి నాకు చిన్నతనం నుంచీ తెలుసు. ఊరికే తాగాడని, కొట్టాడనీ రావడం... తాను, పిల్లలూ చచ్చిపోతానని అనడం... నాకెందుకో బాధకలిగింది. ఆ పిచ్చిది అంత పనీ చేస్తుంది కూడా. నాకు ఎందుకో ఒక విధమైన భయం వేసి ఇలా చేస్తే అయినా తాను మారుతుందేమోనని మిమ్మల్ని ఇంత కష్టపెట్టాల్సి వచ్చింది" అంది మెల్లగా బాధ ధ్వనించే స్వరంతో సీత.

"ఊరుకో సీతా... మనమధ్య క్షమాపణలెందుకు? వాళ్లకు ఎంత చెప్పినా అర్థం కాదు. నువ్వు ఆలోచించిందే కరెక్ట్. అయినా మీ పి.యమ్. దృష్టిలో నేను ఎలాంటి వాడినయినా తన జీవితం బాగుపడింది... అది చాలు. నీ దృష్టిలో నేను..."

"అబ్బ ఊరుకోండి... అంటూ సిగ్గుపడే సీతను చూస్తూ ఆడవాళ్లు మంచు బొమ్మల్లాంటి వారు. కాస్త ప్రేమ చూపితే కరిగిపోతారు. అదే కాస్త కోపం చూపితే మంటలు పుట్టిస్తారు" అంటూ మనసారా నవ్వుకున్నాడు శేఖర్. ●